

Vizită...

M-am dus la Sf. Ion să fac o vizită doamnei Maria Popescu, o veche prietină, ca s-o felicit pentru onomastica unicului său fiu, Ionel Popescu, un copilăș foarte drăguț de vreo opt anișori. N-am voit să merg cu mâna goală și i-am dus băiețelului o minge foarte mare de cauciuc și foarte elastică. Atențiunea mea a făcut mare plăcere amicei mele și mai ales copilului, pe care l-am găsit îmbrăcat ca maior¹ de roșiori² în uniformă de mare ținută. După formalitățile de rigoare, am început să convorbim despre vreme, despre sorții³ agriculturii — d. Popescu tatăl este mare

¹ maior = grad în armată, superior celui de căpitan

² roșiori = pe vremuri, ostaș care lupta călare în armata română

³ sorți = drum îngust care trece peste un deal sau printr-o pădure

agricultor — despre criză ș.cl¹. Am observat doamnei Popescu că în anul acesta nu se prea vede la plimbare, la teatru, la petreceri... Doamna mi-a răspuns că de la o vreme i se urăște chiar unei femei cu petrecerile, mai ales când are copii.

— Să-ți spun drept, cât era Ionel mititel, mai mergea; acu, de când s-a făcut băiat mare, trebuie să mă ocup eu de el; trebuie să-i fac educația. Și nu știți dv.² bărbații, cât timp îi ia unei femei educația unui copil, mai ales când mama nu vrea să-l lase fără educație!

Pe când doamna Popescu-mi expune părerile ei sănătoase în privința educației copiilor, auzim dintr-o odaie de alături o voce răgușită de femeie bătrână:

¹ ș.cl. = abreviere pentru „și celelalte”

² dv. = abreviere pentru „dumneavoastră”

— Uite, coniță, Ionel nu s-astâmpără!
— Ionel! strigă madam Popescu; Ionel!
vin' la mama!

Apoi, cătră mine încet:

— Nu știi ce ștregar se face... și deștept...

Dar vocea de dincolo adaogă:

— Coniță! uite Ionel! vrea să-mi
răstoarne mașina!... Astâmpără-te, că te arzi!

— Ionel! strigă iar madam Popescu;
Ionel! vin' la mama!

— Sări, coniță! varsă spirtul! s-aprinde!

— Ionel! strigă iar mama, și se scoală
repede să meargă după el. Dar pe când vrea
să iasă pe ușe, apare micul maior de roșiori
cu sabia scoasă și-i oprește trecerea, luând o
poză¹ foarte marțială². Mama ia pe maiorul

¹ poză = ținută, poziție

² marțial = solemn, impunător

în brațe și-l sărută...

— Nu ți-am spus să nu te mai apropii de
mașină când face cafea, că dacă te-aprinzi,
moare mama? Vrei să moară mama?

— Dar — întrerup eu — pentru cine ați
poruncit cafea, madam Popescu?

— Pentru dumneata.

— Da de ce vă mai supărați?

— Da ce supărare!

Madam Popescu mai sărută o dată dulce
pe maiorașul, îl scuipe, să nu-l deoache, și-l
lasă jos. El a pus sabia în teacă, salută
militărește și merge într-un colț al salonului
unde, pe două mese, pe canapea, pe foteluri¹
și pe jos, stau grămădite fel de fel de jucării.
Dintre toate, maiorul alege o trâmbiță² și o
tobă. Atârnă toba de gât, suie pe un superb

¹ fotel = fotoliu

² trâmbiță = trompetă